

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 237, 1 december 2006
www.arbetarmakt.com
Arbetarmakt, svensk sektion av

Inför Salem – stoppa nazisternas parad

Den 9 december i år är det åter dags för den årliga Salemmarschen. Detta har hittills varit ett tillfälle för nazisterna att marschera på Salems gator relativt ostört. Hur länge ska vi i vänstern tillåta detta?

Den 9 december år 2000 misshandlades en 17-årig kille under ett bråk med ett ungdomsgäng. 17-åringen hade sympatier med naziströrelsen och huvudgärningsmannen hade invandrarbakgrund. Denna händelse blev ett gyllene tillfälle för nazisterna att skapa en martyr av 17-åringen och de tog tillfället i akt. Ända sedan dess har nazisterna fått tillstånd av polisen att marschera på Salems gator och ända sedan dess har de nazistiska organisationerna stadigt rekryterat nya sympatisörer.

På nationaldagen tidigare i år kunde man tydligt se att nazisterna har vunnit många ungdomar till sina led. Ökad rasism går hand i hand med försämrade förhållanden i samhället och är ytterst ett uttryck för den desperation delar av småborgerligheten och trasproletära element känner över sin situation.

Även arbetare som står utanför arbetarrörelsens klassolidaritet kan dras till rasistiska och fascistiska idéer. De senaste åren har arbetslösheten ökat. Socialdemokraterna har genomfört fler och fler nyliberala reformer och skapat en sämre vardag för arbetarklassen. När detta sker skapas mer alienation och mer främlingskap människor emellan, en utmärkt chans för rasistiska idéer att gro och växa.

Vi i vänstern måste därför öppet belysa kopplingen mellan kapitalismen och rasismen och samtidigt erkänna fascisternas hot som ett allvarligt mot hela arbetarklassen, mot hela vänstern och mot många minoritetsgrupper.

Arbetarmakt uppmanar tillsammans med ungdomsorganisationen Revolution till en demonstration som bemöter fascisterna på plats i Salem den 9 december. Vi ställer oss kritiska till de krafter inom vänstern som avvisar en kraftfull mobilisering till Salem. Reformisterna i Vänsterpartiet och Ung Vänsters ledning och exempelvis även centristiska Rättvisepartiet Socialisterna gör antifascismen en otjänst då de uppmanar till en motdemonstration i centrala Stockholm istället för Salem. Detta trots att många i exempelvis Ung Vänster förmodas ta sig till Salem trots deras ledares ovilja och trots att många invandrar- och förortsungdomar har visat sin vilja och beredskap att bemöta nazisterna på plats (vilket flera av de senaste årens antifascistiska mobiliseringar visat).

Mot slutet av 1980-talet och i början av 90-talet såg vi en uppgång i nazisternas aktivitet – och vi såg även hur de kunde slå tillbaka på gatorna i en kombination av massmobilisering och militans.

Arbetarmakt menar att de nazistiska organisationerna bör stoppas med sådana metoder – massmobiliseringar och organiserat självförsvar (som också kan användas offensivt). Nazisterna bygger upp en gatukampsrörelse och måste därför konfronteras just på gator och torg av massmobiliseringar – som inte drar sig för att använda fysiska metoder.

Vi vänder oss förvisso mot ett ensidigt begränsande av kampen till aktioner där man går ut och spöar en eller två na-

zister såsom AFA tidigare länge gjort. Det politiska mobiliseringsarbetet, att få med sig arbetare, invandrare och unga i aktiviteten är minst lika viktigt. Vi deltar självfallet även på demonstrationer mot rasism och fascism även då vi inte sympatiserar med dess ledning eller med de metoder som föreslås. Men vi tar då tillfället i akt och uppmanar vänstern att bryta med såväl pacifism i breddens namn som sektarism i radikalismens. Inför de antifascistiska demonstrationerna den 9 december säger vi:

Krossa nazismen, krossa kapitalismen! Ingen plattform för fascisterna! Stoppa Salemmarschen den 9:e december!

Samling kl. 13 Rönninge station. Arrangör: Nätverket mot rasism.

Arbetarrörelsens närmaste uppgifter

Krav på politisk strejk växer – vart härnäst?

Vreden över den borgerliga regeringens offensiv mot a-kassan och de arbetslösa har under de senaste veckorna växt i styrka. Detta har reflekterats i snabbt fallande opinionssiffror för regeringspartierna, som idag, bara tre månader efter att man kom till makten, skulle förlora om ett nyval hölls. Ytterligare ett uttryck för vreden är kravet på en politisk strejk som vinner ökat gehör inom arbetarrörelsen. I Södra Västerbotten och i Mellersta Norrland har två IF Metall-avdelningar, som tillsammans representerar 14 000 medlemmar, uppmanat LO-ledningen att utlysa en strejk i samband med de planerade demonstrationerna mot borgarna som kommer att arrangeras av LO den 14 december. Bakom detta krav ställer sig också samtliga gruvarbetarledare, åtta till antalet, och för övrigt en rad olika fackklubbar inom alla LO-förbund runt om i landet. Janne Rudén för SEKO är hittills den enda LO-ordförande som ställt sig öppet positiv till detta krav, framfört i ett brev till Wanja Lundby Wedin.

Även på gatorna har en begynnande aktivitet börjat komma till stånd. När SAC strejkade den 15 november deltog omkring 5 500 i demonstrationer runt om i landet och därtill kan tilläggas lokala demonstrationer på en rad olika håll. Den 16 november demonstrerade exempelvis 2 500 i tre olika städer i Östergötland, enligt arrangörerna med kort varsel. I Stockholm samlas demonstranter på måndagar sedan tre veckor tillbaks på Mynttorget nära riksdagshuset och lyssnar på fackliga representanter från olika yrken och förbund och skanderar slagord.

Ännu är denna rörelse inte av storlek större. Protesterna samlar hittills främst vänstern och ett skikt av fackligt aktiva arbetaraktivister. Men den befinner sig på ett tidigt stadium. Motståndet mot borgarna har djupare rötter och dagens aktivitet bär på en potential som förebådar något större. Förmodligen är det många arbetare som känner ett behov av att sätta tyngd bakom kraven – även om man själv ännu inte deltagit i någon organiserad protest. Känslan är att det är dags att LO visar att man är att räkna med, att det är dags att mobilisera för kamp, närs självfallet av de kommande attackerna från borgarna. Kampviljan är nog inte minst stor bland den yngre fackliga kadern i LO. Frågan som följer är naturligtvis: Kommer LO att kämpa?

Svaret är: långt ifrån säkert, inte alls självklart. Samtidigt som kampviljan nu kommer till uttryck bland gräsrotterna och även i delar av de lägre skikten av fackföreningsbyråkratin är motståndet mot radikala aktioner större högre upp i samma byråkrati. Wanja Lundby Wedin för LO och Sture Nordh för TCO har båda uttalat sig negativt om tanken på en politisk strejk.

Anders Forbe, vice förbundsordförande för IF Metall, är emot att använda politisk strejk av samma skäl som Lundby Wedin och Nordh. Enligt dessa fackpampar ska den politiska strejken bara användas "om demokratin hotas". Detta har föranlett en smärre storm av protester från flera radikala fackklubbar.

Den fackliga ledningen agerar som broms

Frågan om en politisk strejk görs alltså av den fackliga ledningen till en fråga om att respektera "demokratiska beslut". I själva verket visar LO- och TCO-ledningen att de, för att upprätthålla klassfreden, är beredda att offra arbetarklassens positioner på det borgerligt demokratiska spelbrädet. Den lek med fraser om demokrati som de välavlönade fackpamparna hänger sig åt är nämligen inget annat än ett recept på nederlag. Demonstrationer kan på sin höjd föranleda borgarna att genomföra vissa kosmetiska förändringar. I sak ändrar man inget väsentligt. Den starkaste borgerliga regeringen sedan 1920-talet kommer inte att dra sig för att genomföra sitt program om motståndet begränsas till för kapitalet ofarliga symboliska protester, hur viktiga dessa än är för att skapa opinion. I sig själva är demonstrationer otillräckliga som kampmetod.

Mycket står på spel. Enligt SIFO-undersökningar kan den fackliga rörelsen komma att förlora en tiondel av medlemmarna om de högre a-kasseavgifterna införs. Situationen för de arbetslösa kommer att drastiskt försämrats, vilket kommer att bidra till skapandet av en större arbetskraftsreserv, beredd att ta lägre löner och arbeta under sämre anställningsvillkor – vilket på sikt innebär att underminera arbetarkollektivet i sin helhet. Hasse Nilsson, huvudskyddsombud på Lärarförbundet och en av talarna på en facklig manifestation i Stockholm, hade helt rätt när han fastslog att "visar vi inte kraft nu, så blir nästa steg en attack på kollektivavtalen". Grafikerförbundets Lars Isaksson sade i ett annat tal på samma manifestation, med den fackliga ledningen som adressat, att: "det är en skam att världens mest fackligt organiserade folk, med de rikaste strejkkassorna, inte rör sig en millimeter när det verkligen gäller".

Den fackliga byråkrats nuvarande karaktär

Den fackliga ledningens konformism, hur skamlös den än är, bör dock inte komma som någon överraskning. Den roll ledningen spelar är just den som förhandlare mellan kapitalet och arbetarklassen. I den positionen är ledarna privilegierade såväl ekonomiskt som med maktbefogenheter att avgöra medlemmarnas öden egenmäktigt utan de sistnämndas kontroll.

Dessa fackbyråkrater är, för att anknyta till Lenin, inget annat än *borgarklassens egna agenter inom arbetarrörelsen*. De förhandlar till syvende och sist med sina egna intressen för handen, särintressen som på ett uppenbart sätt sammanfaller med borgarnas egna. Om någon tvivlade på detta kan man ta en titt på förberedelserna inför den kommande avtalsförhandlingen. De löneökningar på ynkliga 800 kronor som LO-förbunden kräver är skrottretande i ljuset av det miljardregn som förväntas falla över aktieägarna kommande år – 250 miljarder kronor enligt en färsk rapport! Den jämställdhetspott som LO-facken enats om (minus IF Metall som i sann skråanda ställer sig vid sidan om) ger endast smulor till de grovt underbetalda arbetarkvinnorna. I mansdominerade förbund rör det sig bara om några kronor extra. Om LO-ledningen verkligen brydde sig om att bekämpa ojämlikheten i lönenivåer som drabbar kvinnor och även ungdomar och invandrare inom arbetarklassen, skulle man börja med att åt-

minstone kräva 17 500 i minimilön. Fackledningen har sin vana trogen kompromissat över hela linjen – med inflationsmål, samhällsekonomi, industrins konkurrenskraft och vinster. Man har inte ens brytt sig om att i lönepåslagen kräva kompensation för höjd a-kasseavgift, höjda egenavgifter och dyrare sjukförsäkring, dvs. de förslag som den borgerliga regeringen nu syftar till att genomdriva – och som fackledningen uppenbarligen inte tänker motsätta sig, åtminstone inte med de metoder som behövs. Med sådana vänner behöver man inga fiender.

Att de fackliga ledarna gör som de gör har alltså djupare rötter än att vara utslag av individuella karaktärsdrag. Det är en fråga om att LO-byråkratin är kroniskt rädd för att ställa sig i spetsen för krav eller för kamp som betyder en mobilisering av medlemmarna. Man vill till varje pris undvika strejktioner. Strejker, särskilt generalstrejker, har nämligen en tendens att dra in de vanliga medlemmarna i diskussionen. När massorna kommer på fötter känner de snabbt sin kollektiva makt och kan mycket snabbt komma att börja utmana sina ledare i rollen som förhandlare. Den nuvarande fackliga ledningens positioner bygger på att de i mångt och mycket slipper från ansvaret i och med att de inte är demokratiskt kontrollerbara (minns bara hur Ylva Thörn på det mest skamliga sätt kunde sälja ut kommunalarnas strejk helt över huvudet på medlemmarna för tre år sedan!). Därför räds de instinktivt och backar reflexmässigt från en situation där just ansvarsfrågan onekligen kommer att komma upp helt i enlighet med klasskampens inneboende lagar.

Om de nuvarande uppgifterna

Uppgifterna för dagen för alla arbetaraktivister som vill något mer med sitt engagemang måste självfallet bestå i att nu göra allt för att öka trycket på ledarna. Erland Olausson sade nyligen i en intervju i *Arbetaren* att han trots allt inte utesluter möjligheten av en politisk strejk:

"Det är möjligt att vi hamnar där. Men då ska trycket från våra medlemmar vara riktigt starkt."

Det är ett faktum att även den fackliga byråkratin under vissa omständigheter kan tvingas att gå i spetsen för kamp. Om trycket blir för stort riskerar de i slutändan att utmanas av medlemmarna. Borgarnas angrepp kommer då, såvida man inte gör motstånd, även att riskera att slå undan benen för fackpamparna. Där är vi dock inte ännu. Olaussons uttalande är intressant just därför. Det är en i detta sammanhang ärlig om än cynisk man inom LO-toppen som uttalar sig. Låt oss därför ta honom på orden och skapa ett "riktigt starkt tryck"!

Den närmaste uppgiften torde alltså vara självklar: Vinn dina arbetsskamrater och din fackklubb/fackförening för en politisk strejk den 14 december. Kräv av arbetarrörelsens ledning att den går i spetsen för kampen. Kräv att man verkar för en tvärfacklig kampanj fram tills riksdagsbeslutet om försämringarna den 20 december. Kräv också krafttag för rejäla lönepåslag för hela arbetarkollektivet i den kommande avtalsrörelsen som motverkar diskrimineringen av lågavlönade grupper.

Kort och enkelt. Ett utmärkt förslag till fackligt uttalande som går att ladda ner finns publicerat på Rättvisepartiet Socialisternas hemsida: www.socialisterna.org/sv/2/1/797/

I de kommande striderna uppmanar Arbetarmakt också aktivister inom arbetarrörelsens organisationer att göra allt för att föra kampen till en högre nivå. Kampen för att sätta tryck på LO:s ledning måste gå hand i hand med kampen för att omvandla LO till en verkligt demokratisk och kämpande fackförening. Vikten av detta kan inte nog understrykas. Det är kanske möjligt att genom trycket underifrån tvinga den nuvarande ledningen att agera. Så länge denna ledning står intakt så är ändå risken överhängande att den leder arbetarrörelsen till ett nederlag. I slutändan är detta ofrånkomligt, det visar all historisk erfarenhet av arbetarbyråkratins ledarroll.

Därför är det, på samma sätt som det nu är nödvändigt att skapa tryck genom att mobilisera för politisk strejk, lika nödvändigt att nu agitera för behovet av att bygga en tvärfacklig gräsrotsrörelse baserad på kampen.

Kampen på olika arbetsplatser måste föras samman, nätverk mellan kämpande fackliga aktivister måste initieras. Det behövs helt enkelt ett forum som kan sammanföra alla klasskämpar för att dels organisera den gemensamma kampen här och nu, men även för att diskutera och debattera de så oerhört viktiga strategiska frågorna om vilken väg kampen ska ta, vilken sorts fackföreningar vi behöver. Denna diskussion och debatt är alltför viktig för att överlåtas åt de gråa betonghäckarna i LO:s och TCO:s högre sektorer. En sådan rörelse behövs för att kunna skapa en demokratiskt kontrollerad ledning för arbetarrörelsen – en ledning som lever på samma villkor och i kontakt med de vanliga medlemmarna. Det behöver knappast tilläggas att en sådan organisering endast skulle kunna bidra till att förstärka trycket på Olausson, Lundby Wedin, Forbe och alla de andra.

Protester mot försämringen av a-kassan

Torsdagen den 16 november hölls ett fackeltåg i Linköping mot försämringarna av a-kassan. Fackeltåget utgick från Borggården och fortsatte sedan till Stora torget. Samma dag hölls även fackeltåg i två andra städer i Östergötland, Norrköping och Motala.

Antalet deltagare var enligt uppgifter 500 i Linköping och 1200 i Norrköping. Initiativet till demonstrationen hade tagits av Kommunal men även Lärarförbundet deltog.

Tal hölls av bl.a. arbetsmarknadsansvarige på LO. Han tog upp de befarade konsekvenserna av försämringen av a-kassan, t.ex. lägre löner. Han antydde också att protesterna skulle fortsätta även om beslutet går igenom. Han berörde också frågan om politisk strejk, detta var han emot. Han sa något i stil med "Den borgerliga regeringen är ju trots allt demokratiskt vald och det måste vi acceptera". De övriga talen berörde egentligen ungefär samma sak, inga speciellt radikala tal alltså. Men det verkar ju i alla fall finnas en protestvilja bland folk, enligt Kommunal deltog totalt 2 500 personer i de fackeltåg som hölls på olika håll i Östergötland

Magnus

Konferens i Beirut: Solidaritet med motståndet

Solidaritetskonferensen med motståndet i Beirut den 16 till 19 november var utan tvivel en imponerande och mycket viktig händelse. Fyrahundra delegater från alla kontinenter sammanstrålade i den libanesiska huvudstaden för en fyra dagars konferens. Mötets mål var å ena sidan att inför världens offentlighet demonstrera den breda internationella solidariteten med motståndet mot USA-imperialismen och Israel i Libanon och hela Mellanöstern. Å andra sidan handlade det om att diskutera den antiimperialistiska kampens perspektiv.

I kontrast till liknande tidigare konferenser som den i Kairo kännetecknades mötet i Beirut av deltagarnas enorma bredd. Aktivister kom från Libanon, Syrien, Jordanien, Egypten, Palestina, Tunisien, Marocko, Pakistan, Indien, Filippinerna, Sydkorea, Australien, Kongo, Nigeria, Kanada, USA, Kuba, Turkiet, Grekland, Italien, Spanien, Frankrike, Storbritannien, Nederländerna, Tyskland och Österrike.

För att bara nämna en del av de närvarande politiska krafterna (utan anspråk på att vara fullständig) kan följande organisationer nämnas: Hizbollah, libanesiska kommunistpartiet, Demokratiska folkpartiet (Libanon), Nationalkommittén för kommunisternas förening i Syrien, PFLP och DPFLP från Palestina, Indiens kommunistiska parti (marxisterna), AN-SWER/International Action Centre (USA), KOE och Grekiska socialforumet (Grekland), MLKP, TAYAD och det islamistiska IHH (Turkiet), Rete dei Comunisti (Italien),

Samordningskommittén för Fjärde internationalens återgrundande (Partido Obrero i Argentina), koalitionen Stop the War i Storbritannien, Internationella Socialistiska Tendensen och Förbundet för Femte Internationalen. Därutöver otaliga solidaritetskommittéer och NGO-grupper från Mellanöstern och Europa.

Huvudtalet vid konferensens öppnande hölls av ställföreträdande generalsekreteraren i Hizbollah, Schejk Naeem Kasam. Han ansträngde sig tydligt för att bygga en bro från den småborgerliga islamismen till de anlända delegaterna från den sekulära, antiimperialistiska vänstern. Därför betonade han nödvändigheten av en allians mellan det islamskareli-giösa motståndet mot imperialismen och sionismen och den sekulära vänstern. Han hänvisade till ett citat från Lenin: Enigheten i denna verkligt revolutionära kamp från den undertryckta klassens sida för att skapa ett paradiset på jorden är viktigare för oss än enighet i proletärerernas åsikter beträffande ett paradiset i himlen." Hans appell om samarbete kröntes av parollen "Fattiga och undertryckta i alla länder, förena er!"

I de talrika inläggen under den allmänna debatten dominerade deltagarnas tydliga bekännelse till antiimperialism och solidaritet med motståndet – såväl i Libanon som Palestina och Irak. Genomgående var den stora entusiasm som Hizbollahs framgångsrika motstånd mot det israeliska terrorkriget i juli och augusti framkallat i den världsomfattande antikrigsrörelsen.

Såsom deltagare i alla de hittills fyra europeiska socialforumen kan jag entydigt säga, att stämningen och den politiska inställningen vid denna konferens var tydligt mer kampinriktad än vad jag upplevt under de senaste årens forum, som mer påminner om struntpratande än kämpande sammankomster. Denna skillnad har givetvis också en objektiv politisk orsak: vid ESF-träffarna dominerar organisationer som Europeiska vänsterpartiet och dess centristiska svans (Fjärde internationalen och IST), vilka antingen redan befinner sig i imperialistiska regeringar eller hoppas att snart få göra det. På konferensen i Beirut dominerade däremot krafter som uppfattar sig som entydigt antiimperialistiska eller som befinner sig i skarp konflikt med de imperialistiska stormakterna och deras hantlangare.

Vårt förslag

Förbundet för Femte Internationalen lyfte genom sitt ingripande på konferensen fram nödvändigheten att bygga upp den världsomfattande solidaritetsrörelsen på grundval av tydlig opposition mot den imperialistiska aggressionen och genom globala, demokratiska strukturer samordna motståndet. Våra slutsatser fördes fram i ett flygblad som vi delade ut. (Se uppropet nedan.)

Även andra delegater, exempelvis de från turkiska MLKP, talade för skapandet av en internationell samordning.

En viktig del av konferensen var också de två utflykterna till södra Beirut och till Aita och Chaab i södra Libanon, där delegaterna kunde få en inblick i den förstörelse av landet som den israeliska armén åstadkom. Något som också gjorde djupt intryck var den av Hizbollah organiserade energiska återuppbyggnaden, som framför allt märktes vad gäller infrastrukturen. Exempelvis går brobyggandet snabbt framåt.

Problem och svagheter

Konferensen uppenbarade givetvis också olika svagheter och problem i den världsomfattande rörelsen mot imperialistiska krig och ockupationer. Här bör först nämnas de organisationer som utmärkte sig genom sin frånvaro. Dessa är Europeiska vänsterpartiet liksom Fjärde internationalen (LCR i Frankrike). I det första fallet är detta naturligtvis allt annat än överraskande. Dess medlemspartier inträder överallt de kan i imperialistiska koalitionsregeringar (i Tyskland/Berlin Linkspartei.PDS och i Italien Rifondazione Comunista) och understöder skickandet av imperialistiska ockupationstrupper till Libanon. Å andra sidan kan nämnas frånvaron av islamis-

tiska organisationer, förutom Hizbolla och turkiska IHH. De sunnitiska islamisterna gör en liknande eftergift till imperialismen och förvägrar konsekvent det shiitiska Hizbolla sin solidaritet.

Konflikten mellan de panarabiska nationalisterna och det shiitiska, proiranska Hizbollah framkom i diskussionen om slutdeklarationen när det handlade om den iranska regimen inblandning i Irak.

Konferensen kännetecknades av en livlig diskussion och organisatörerna bemödade sig om att låta alla deltagare tala. Å andra sidan ska det inte förtigas att organisatörerna betedde sig på känt ESF-manér när det gällde utformandet av slutdeklarationen. Den arbetsgrupp som skulle utforma den valdes inte av någon och dess medlemmar tillkännagavs över huvud taget inte alls inför konferensen.

En speciellt erbarmlig politisk roll som rörelsens högerflygel spelades ännu en gång av IST (med brittiska SWP i spetsen). Deras talrika företrädare på talarlistan inskränkte sig till allmänna fördömanden av imperialismen och islamofobin. Hur kända alla dessa påpekanden än är, lika lite ger de ett svar på den brännande frågan om rörelsens perspektiv. Men dessa pseudorevolutionärer gav uttryckligen reformistiska svar. Mot den antiimperialistiska stämningen bland delegaterna menade IST:s talare att man inte ska anta alltför radikala paroller för att inte skrämma bort pacifistiska bundsförvanter i väst. Mot det från företrädare för Förbundet för Femte internationalen liksom från andra uppställda kravet på att de imperialistiska trupperna ska bort från Libanon, menade IST att det går för långt och att det räcker med att kräva att FN-soldaterna inte ska avvärja Hizbollah. IST vände sig även mot vår strävan efter en internationell samordning av solidaritetsrörelsen med det banala argumentet att det lokala basarbetet är viktigare. (Detta "argument" som försöker spela ut basarbetet i olika länder mot den internationella samordningen, är ungefär lika intelligent som påståendet att ett flygplans vinge är viktigare än styrningen.)

Bakom denna politiska inriktning döljer sig IST:s byråkratisk-reformistiska politik, som kommer till uttryck i deras politiska underordnande i förhållande till islamistiska eller socialdemokratiska krafter, liksom i den sekteristiska hållning som när det är möjligt försöker tränga ut radikalare krafter ur allianser eller partier. Av samma anledning försökte IST också förhindra att det med konferensen i Beirut uppstod en internationell solidaritetsrörelse, eftersom de här – till skillnad från den föregående, mindre konferensen i Kairo – inte kunde spela någon betydande roll.

Viktigt steg framåt

Alla dessa svagheter och problem uppväger dock inte på något sätt konferensens övervägande positiva karaktär. I slutdeklarationen betonades det villkorlösa avvisandet av den imperialistiska och sionistiska aggressionen liksom solidariteten med det libanesiska, palestinska och irakiska motståndet. Vidare beslutades om tre internationella aktionsdagar för solidaritet (den 20 mars i solidaritet med det irakiska motståndet, den 12 juli i solidaritet med det libanesiska motståndet och den 28 september i solidaritet med det palestinska motståndet).

Vidare ska det bli kampanjer mot imperialistiska medias hets mot motståndet, liksom att samarbetet mellan islamisterna och den sekulära vänsterns motstånd mot imperialism och sionism ska framhävas. Det ska bildas en internationell kommission som ska organisera en krigsförbrytartribunal mot Israel. Likaså ska journalister föras samman i en mediekommision för att skapa ett bättre arbete i offentligheten med tanke på de imperialistiska förfalskningarna.

Slutligen ska det också finnas en samordningskommitté som ska arbeta med planeringen av vidare aktiviteter. Den består bland annat av företrädare för Hizbollah, libanesiska kommunistpartiet liksom den franska solidaritetsorganisatio-

nen CCIPPP. Bildandet av en sådan samordning är utan tvivel ett positivt steg, även om den först måste bevisa att den är en framåtdrivande kraft i de internationella motståndsaktiviteterna. Dessutom kan det kritiskt anmärkas att det faktiskt rör sig om samma grupp som organiserade konferensen i Beirut och inte om en samordning som diskuterades och valdes på själva konferensen.

Allt som allt var konferensen en viktig händelse i den antiimperialistiska kampen. Konferensen hade symbolsikt sett inte kunnat äga rum vid en bättre tidpunkt. Den ägde rum när problemen i den imperialistiska krigspolitiken i Mellanöstern blir allt mer uppenbara. Israel led det första militära nederlaget i sin historia, sönderfallet i USA:s ockupationspolitik i Irak är tydligare än någonsin förr, uppgången i motståndet i Afghanistan har tillfogat Nato:s ockupationstrupper stora förluster och regeringen Bushs impopularitet hos den amerikanska befolkningen blev tydlig i senaste valet.

Dessa tilltagande problem i den imperialistiska världsordningen kommer dock inte att föra till en fredligare politik från stormakternas sida, tvärtom kommer det att skärpa deras aggressivitet. Uppbygget av en slagkraftig antiimperialistisk rörelse på en tydlig grundval och med effektiva samordningsstrukturer är därför ännu mer nödvändigt. Just däri ser Förbundet för Femte internationalen sin uppgift och vi kommer med förstärkta krafter verka för det revolutionära, kommunistiska programmet och uppbygget av Femte internationalen och förbinda det med konkret deltagande i den internationella solidaritetsrörelsen.

Michael Pröbsting

Förbundet för Femte Internationalens deklaration till det internationella mötet i Beirut

Bröder och systrar, kamrater!

Vår konferens äger rum i ett avgörande historiskt ögonblick. Bara för tre månader sedan besegrade det libanesiska motståndet den sionistiska statens försök att ockupera Libanon. Ändå strävar de stora imperialistiska makterna efter att omvandla Libanon till en avvärpnad buffertzona för Israel. Israel fortsätter att döda och svälta ut det palestinska folket och omvandla Gazaremsan till ett stort, utomhusfängelse utan ett ord av protest från de "civiliserade" västmakterna. Samtidigt fortsätter USA:s och EU:s barbariska ockupation av Irak och Afghanistan. De hotar dessutom, som om det inte redan vore nog, Iran och Syrien med liknande hemskheter.

Men deras planer för ett "nytt Mellanöstern" står inför växande hinder. Den sionistiska staten kunde mörda 1 000 civila i Libanon, slå sönder landets bostäder, vägar, broar, skolor och sjukhus, men de kunde inte besegra det libanesiska folkets motstånd. I Irak och Afghanistan tillfogas de imperialistiska ockupanterna och deras lokala lydregimer allt fler förluster. Trots sin enorma militära överlägsenhet kunde inte Israel bryta det palestinska folkets beslutsamhet. Inuti "bestens mage" (USA, Storbritannien och de andra imperialistiska makterna) växer det offentliga hatet med stormsteg mot kriget och politikerna som släpat in dem i detta.

Samtidigt står den imperialistiska härskarklassen inför massivt motstånd på hemmafronten. Ett växande antal arbetare och ungdomar har anslutit sig till antikrigsrörelsen och kräver ett slut på det hycklande "kriget mot terrorn". Sedan den 15 februari 2003 – när 15 till 20 miljoner människor världen över marscherade mot USA:s invasion av Irak – har hundratusentals arbetare och ungdomar gått på gång ut på gatorna för att stoppa imperialisternas barbariska krigståg.

Men trots det massiva folkliga motståndet både i Mellanöstern och i de imperialistiska kärnländerna fortsätter krigshetsarna att driva på sina angrepp. Både de multinationella bolagens jakt efter olja och nya marknader, och generalernas och de styrandes geostrategiska planer garanterar att det imperialistiska "permanenta kriget" kommer att fortsätta under

åren framöver. Bara en dåre kan tro att Israel inte kommer att ta första bästa tillfälle för att bomba Libanon, Syrien och Iran. Bara en dåre kan tro att USA:s och EU:s imperialister kommer att ge upp sina planer på att underkuva varje stat och folk som trotsar deras planer.

Därför måste vi föra upp vårt motstånd till en högre nivå. För närvarande finns det olika nationella antikrigsrörelser, fackföreningar och ungdomsrörelser som organiserar kampen i sina respektive länder. Men dessa aktiviteter är föga samordnade, om alls. Det är sant att det efter den strålande och världsomfattande aktionsdagen den 15 februari 2003 har ägt rum flera sådana samordnade mobiliseringar. Men dessa protester har inte stoppat krigshetsarna. Nu måste vi ta ett ambitiöst men avgörande steg framåt. Vår fiende är globalt välorganiserad. De imperialistiska härskarna och deras diplomater diskuterar, samordnar och planerar regelbundet sina aktiviteter. Men vi – antikrigsrörelsen – gör inte det. Vi möts oregelbundet och inte ens då fattar vi knappast några praktiska beslut. Det måste förändras och det måste förändras nu!

Vi måste skapa ett verkligt internationellt och effektivt motstånd mot krig. Detta innebär en massrörelse som uppträder som en internationell rörelse med globala aktioner och gemensamma krav och som samordnar sina aktiviteter på en permanent grund. Om vi organiserar en global bojkottkampanj mot Israel, om vi kan reagera omedelbart mot hotet om ett nytt krig (exempelvis mot Libanon eller Iran) och organisera aktionsdagar, strejker och massdemonstrationer världen över, om vi omedelbart kan publicera gemensamma internationella uttalanden i nödsituationer – om vi gör det kan vi ta ett stort steg framåt i vår kamp mot den imperialistiska krigshetsen.

Vi föreslår att denna konferens antar en deklaration som innehåller följande punkter:

- Stoppa den israeliska aggressionen mot Libanon! Bort med israeliska trupper från Shebaagårdarna! Frige de imperialistiska krigens och ockupationernas alla fångar!
- Ut med alla USA:s och EU:s trupper från Libanon! Libanon får inte bli ett internationellt protektorat kontrollerat av stormakterna.
- Stoppa Israels strypning av det palestinska folket! Kasta ut de israeliska ockupanterna från Palestina! Nej till den imperialistiska ockupationen i Irak och Afghanistan.
- Solidaritet med motståndet i Libanon, Palestina, Irak och Afghanistan.
- Bort med tassarna från Iran och Syrien! Nej till alla sanktioner.

Konferensen i Beirut bör utfärda en maning till en global ekonomisk och politisk bojkott av Israel som organiseras av de internationella fackföreningarna och antikrigsrörelserna – isolera angriparen!

- För att visa vår solidaritet med motståndet måste vi organisera en internationell turné med stora offentliga möten med dessa representanter från Libanon och andra länder.

- Konferensen i Beirut bör utfärda en maning till massprotester världen runt på dagen X ifall av mer aggression mot Libanon eller ett angrepp på Iran och Syrien.

- Konferensen i Beirut bör utfärda en maning till en internationell aktionsdag mot krig och ockupation den 17 mars 2007 på årsdagen av invasionen i Irak.

- Konferensen i Beirut noterar att imperialismen hotar de som gör motstånd med aggression och plundring, i Latinamerika (Venezuela, Kuba, Bolivia m.fl.), i Asien (Nordkorea) och även i Afrika. Vi måste ge stöd till allt motstånd mot ekonomiska och militära blockader, CIA-organiserade kupor och invasioner.

För att samordna dessa aktiviteter, och för att reagera snabbt om nya situationer uppstår, föreslår vi att en internationell kommitté bildas med delegater från alla länder som träffas flera gånger varje år och upprätthåller regelbundna kontakter däremellan (via e-post, telefon, m.m.). Ett sådant

organ skulle kunna utfärda uttalanden i nödsituationer och internationellt samordna våra aktiviteter.

Bröder och systrar, detta är vad konferensen i Beirut kan och bör uppnå.

15 november 2006

Förbundet för Femte internationalen

Socialistiskt Forum i Stockholm

Lördagen den 18 november gick så årets Socialistiskt Forum av stapeln i Stockholm. Som vanligt hölls forumet på ABF-huset på Sveavägen i Stockholm. Enligt arrangörerna var årets forum, som denna gång endast hölls under en dag istället för två, det största under de fem år som det ägt rum – över 2 000 människor besökte forumet. Under dagen hölls mängder av intressanta möten rörande en rad olika frågor.

Det kunde handla om kapitalismen och global uppvärmning, om behovet av en bred klassrörelse, där fackliga aktivister träffades och diskuterade vägen framåt i kampen för en storstrejk mot den borgerliga regeringen, om islamofobi och rasism, om vänsterns framgångar i Norge, om kvinnokampens relation till klasskampen, om huruvida man ska stödja motståndet i Irak eller inte osv. Internationella frågor, inte minst situationen i olika länder i Mellanöstern (särskilt Irak), liksom frågor om kampen mot den borgerliga regeringen stod högt på dagordningen, men det bjöds även på möten om t.ex. antirasistisk och antifascistisk kamp och därtill politisk poesi. Här fanns sannerligen något för var och en. När man inte var på möten kunde man vandra omkring mellan raderna av bokbord.

Vårt eget möte

REVOLUTION:s eget möte tillsammans med Arbetarmakt, på temat "Arbetarklassen och den antiimperialistiska kampen i Mellanöstern", hölls som en av de tidiga punkterna redan vid tiotiden på morgonen. Salen, som var en ekande källarsal längst ned i trapphuset på ABF, var inte den bästa men lockade ändå till sig en skara intresserade som lyssnade på Gunnar Westin och Eduardo Montero och sedan diskuterade. Den förstnämnde, som inledde med att tala om den allmänna situationen i Mellanöstern, poängterade att USA nu definitivt kört fast i Irak och går mot ett nederlag. Motståndskampen har ökat under det senaste halvåret, ockupationsstyrkorna har tvingats till flera reträtter och Bush har tvingats avskeda Donald Rumsfeldt. Den sammanlagda bilden av motgångar för USA-imperialismen, till vilken man också kan räkna Hizbollas seger mot Israel, är alltså glädjande. Motstånd lönar sig, det går att besegra världens mäktigaste imperialistiska supermakt och deras vakthund Israel.

Samtidigt är det mest tragiska i hela situationen att vänstern och arbetarrörelsen i Mellanöstern fortfarande står mycket svag efter nederlagen i det gångna. Hur skulle man kunna komma till rätta med denna situation? På detta tema fortsatte Eduardo Montero från Arbetarmakt att tala om den politik som skulle behövas för att ge socialistiska krafter initiativet. Ingen lätt uppgift förvisso. Till socialismens nuvarande svaga ställning i Mellanöstern kommer även att en stor del av den svenska vänstern är oklar på frågan om att stödja motståndet. Vissa stödjer motståndet på ett okritiskt sätt, vilket betyder att man vägrar att föra fram en alternativ politik till olika former av politisk islamism och borgerlig nationalism. Andra, som är kritiska till de olika grupperingarnas politiska program, inte minst islamistiska motståndsgruppers reaktionära politik gentemot t.ex. kvinnor, begår misstaget att bakom argument om att "båda sidor är lika dåliga" ställa sig vid sidan av kampen. Det sista är en ytterst farlig politik då detta betyder att man inte tar ställning för t.ex. det irakiska motståndet mot den imperialistiska ockupationen. Om en sådan linje blev allmänt rådande, hur skulle då vänstern någonsin kunna vinna förtroende hos de massor som nu befinner sig i kamp?

De socialister som vill se en arbetarstat och ett socialistiskt samhälle upprättas ovanpå resterna efter den nuvarande lyd-regimen måste solidarisera sig med och delta i motståndskampen men samtidigt förbehålla sig rätten att driva en självständig politik och att kritisera den nuvarande ledningen för motståndet, menade istället Eduardo. Gunnar talade slutligen om utvecklingen i den internationella vänsterrörelsen, tillkomsten av ett antiimperialistiskt samarbete mellan olika vänsterorganisationer inom ESF-rörelsen och den mobilisering som dessa krafter nu planerar att genomföra inför protesterna mot nästa års G8-toppmöte i Tyskland (i Heiligen-damm). Sedan blev det diskussion, bl.a. om bakgrunden till vänsterns tidigare tillbakagångar (särskilt Irak och Iran diskuterades).

Heta möten om Irak och motståndet

Under dagen hölls två möten som särskilt behandlade Irak. Först ut var IrakSolidaritets möte där historikern och Irakexperten Mathias Cederholm höll ett intressant föredrag om situationen i Irak, USA:s metoder för att slå ned motståndet och motståndsrörelsens karaktär och aktivitet. På ett annat mycket välbesökt möte debatterade sedan Erik Wijk och Åsa Lindeborg mot Kalle Larsson (Vänsterpartiet), Ismail Thair (Svensk-irakiska vänskapsföreningen) och Ulf B Andersson (SAC) om Irakfrågan och om man ska stödja motståndet eller inte. Det blev en het debatt. Wijk och Lindeborg, som nyligen skrivit boken *Det är rätt att göra motstånd* drev frågan om att stödja motståndet och kritiserade vänstern för dess oförmåga att ta ställning. På motsatta sidan stod SAC:aren Ulf B Andersson, som inte hade mycket till övers för motståndsrörelsen (som han såg som ansvarig för en stor del av det sektaristiska våldet och därför inte värd att stödja), och Ismail Thair som menade att det var förkastligt att stödja en motståndskamp som han menade var både terroristisk och syftar till att skapa en Gudsstat.

Ismail Thair, som tidigare i en skrivelse till SIDA sagt att han tycker att Sverige ska verka för marknadsekonomi i Irak och som motsatt sig ett amerikanskt tillbakadragande innan "situationen stabiliserats" blev föremål för mångas vrede. Siggy Meder, aktiv i IrakSolidaritets, höll från golvet ett känsloladdat inlägg där hon berättade om det krig som pågår mellan motståndsrörelsen och de imperialistiska styrkorna i detta nu samt om det självklara stödet för detta motstånd bland irakerna själva. Filmaren Maj Wechselmann kritiserade i skarpa ordalag Ulf B Anderssons avfärdande av den senaste *Lancet*-rapporten (en medicinsk vetenskaplig rapport som slår fast att mellan 400 000 och 900 000 irakier dött på grund av ockupationen) och poängterade att precis samma vetenskapliga tillvägagångssätt använts som i tidigare respekterade undersökningar i Kongo och i Jugoslavien. Ismail Thair brydde sig inte om att svara på särskilt mycket av den kritik som riktades mot honom från motdebattörerna vid podiet och från golvet. Han försökte också kamouflera sitt ställningstagande för en fortsatt truppnärvaro tills situationen "stabiliserats" med argumentet att det är en praktisk omöjlighet att lämna Irak "omedelbart", att "en utrymning tar tid att genomföra" och att det därför är "naivt att kräva ett omedelbart tillbakadragande". Hans utspel om den "terroristiska" motståndsrörelsen och grundlösa beskyllningar där de som solidariserar sig med motståndet mer eller mindre förklarades vara anhängare av sharialagstiftning ledde till högljudda protester från stora delar av publiken.

Kalle Larsson, som gentemot Wijk och Lindeborg hävdade att Vänsterpartiet nu för en bättre och mer konsekvent politik i Irakfrågan, visade prov på retorisk förmåga och lyckades förena sitt eget ställningstagande om att irakierna har rätt att göra motstånd med eleganta glidningar där han undvek att göra något uttalande som kunde tolkas som ett stöd för den existerande motståndskampen. Vänsterpartiet stödjer nu enligt Kalle Larsson ett omedelbart tillbakadragande av ame-

rikanska trupper men är fortfarande ovilliga att uttala sitt stöd för motståndskampen. Trots detta tillkortakommande lyckades Larsson närmast att övertyga åtminstone Erik Wijk om partiets "omsvängning" (i själva verket har Larsson och Ohly argumenterat precis på detta sätt i några års tid nu).

Islamofobi, rasism, antiimperialism... och stalinistiska tillkortakommanden!

En relaterad fråga, den om rasism, islamofobi och imperialism, avhandlades på ett RKU-möte. Inledde gjorde *Proletären*-journalisten Erik Andersson. Huvudtemat var danska Jyllandspostens rasistiska karikatyrer på profeten Mohammed och borgarpressens islamofobi. Andersson fick många rätt i sin inledning, men stalinisternas okritiska inställning till politisk islamism framkom också, mestadels i det som inte sades. Mest tydligt blev det i debatten med några iranska aktivister i publiken efter inledningen. Dessa hade själva en linje där man vägrar att stödja motståndskrafter som har ett religiöst ledarskap (vilket är ett argument som föranleder delar av den iranska vänstern att inta en neutral hållning i förhållande till konflikter mellan imperialismen och förtryckta nationer).

De tog i sina inlägg upp bl.a. religionens negativa betydelse för klasskampen och för kvinnors ställning. I detta kunde vi ge dem rätt, men deras avvisande av ett stöd för motståndskampen i Mellanöstern och deras sammanblandning av religionen islam och politiskt islamistiska rörelser vittnade samtidigt om islamofobins uttryck inom vänstern. Nu har också flera av de iranska aktivisterna en speciell erfarenhet: nederlaget för den iranska revolutionen 1979 och upprättandet av Khomeinis islamistiska diktatur, vilket i hög grad var ett resultat av den stalinistiska iranska vänsterns opportunistiska uppslutning bakom Khomeini under revolutionens första år. Erik Andersson misslyckades kapitalt med att svara på de frågor som kan relateras till detta, nämligen den om behovet av att vänstern konkurrerar med sin egen politik. En av iranerna frågade t.ex. om Andersson tyckte att det var okej att driva med religion överhuvudtaget och om det skulle vara legitimt för förtryckta iranska arbetare att göra karikatyrer på islam riktade mot den egna regimen, men fick inget svar.

Andersson hade förvisso rätt i att kommunistiska krafter, för att vinna stöd för socialismen bland massorna i Mellanöstern, måste ta del i motståndskampen i länder som Irak, Libanon och Palestina. Men han sade inget om behovet av att upprätthålla en politisk självständighet, att förbehålla sig rätten att kritisera de övriga krafter som befinner sig i motståndets frontlinje, att principiellt försvara sådant som kvinnors rättigheter eller dylikt. När en medlem i REVOLUTION poängterade detta blev han kontinuerligt avbruten av KP-aktivister med förevändningen att man ansåg att han talade för länge (vilket inte stämde, åtminstone inte i jämförelse med flera andras minst lika långa inlägg i debatten). Själv förbehöll sig Erik Andersson däremot rätten att återkomma efter sin inledning komma med långa, men på politik ganska tomma, svar. Det blev mest upprepningar. Därtill klargjorde arrangörerna efter en tids diskussion att ingen som redan talat en gång fick återkomma i debatten, vilket ledde till att debatten tog slut – och till att mötet slutade tidigare än utsatt. Lite anmärkningsvärt var att ingen RKU:are uttalade sig i debatten, på det hela taget kändes det mycket som en debatt mellan gamla KP-stalinister och oss andra.

Global uppvärmning nödvändiggör kampen för socialismen – eller?

Ett mycket välbesökt möte var också det som gick under titeln "Klimat, klass och kapital" där Andreas Malm, välkänd vänsteraktivist som tidigare varit chefredaktör för syndikalistiska *Arbetaren*, talade om relationen mellan den globala kapitalackumulationen och utsläppet av växthusgaser. Malm visade på ett övertygande sätt att miljöförstörelsen har ett intimt samband med det kapitalistiska produktionssättets

profitjakt. När det kom till hur man ska komma till rätta med problemet upplevdes hans idéer inte som lika självklara. Malm har anslutit sig till den brittiske skribenten George Monbiots förslag. Monbiot, som även tidigare kommit med milt sagt utopiska förslag i andra frågor (han har bl.a. föreslagit att FN borde investera i en ny världsregering baserad på de sociala rörelserna som grund för en bättre värld), förespråkar nu ett sorts ransoneringssystem på utnyttjandet av koldioxid. De rika som vill konsumera mer koldioxid än de har rätt till enligt systemet ska enligt förslaget kunna göra så genom att köpa ransoner från de fattiga.

Man skulle kunna säga att det är Kyotoavtalet, där rika stater har rätt att köpa fattigare länders utsläppskvoter, fast på individnivå. Kamrater i Arbetarmakt invände att förslaget i grund och botten är en utopi (hur ska man kunna kontrollera ett sådant system och se till att varje individ agerar i enlighet med det?). De framhöll också att en mer radikal ansats behövs, att frågan om den omställning som behövs av hela den globala industrin liksom förebyggandet av konsekvenser av global uppvärmning kräver antikapitalistiska åtgärder och kamp för en demokratiskt planerad socialistisk ekonomi. Malm, som i förra veckans DN kallade Monbiots reformförslag både helt möjligt och nödvändigt backade då och menade istället att man "ur en trotskistisk synvinkel" kan se kravet som ett "övergångskrav". Logiken i Malms resonemang är att kampen för kravet, då det kommer att uppenbaras som helt orealistiskt och otillräckligt, i sin tur kommer att leda till mer radikala krav. Att detta skulle ha något att göra med den metod som Trotskij förespråkade vittnar mest om Malms okunighet om vad övergångskrav är för något.

Med övergångskrav menas ett system av krav som logiskt pekar på behovet av att störta kapitalismen. Kraven förs då fram i relation till varandra på ett sätt som skapar en brygga mellan de dagliga kampkraven (som inte i sig nödvändigtvis betyder ett avskaffande av kapitalismen) och krav som konfronterar kapitalismen i grunden. Så tillhör exempelvis kravet på en socialistisk arbetarregering, arbetarråd och beväpning av arbetarklassen de mer avancerade övergångskraven. Att göra som Malm och föra fram ett krav som, utöver att det framstår som utopiskt dessutom innebär en inomkapitalistisk lösning, och sedan hoppas att detta på ett spontant sätt skall leda till insikten om att kapitalismen måste avskaffas, har ingenting med framförandet av ett system av övergångskrav att göra.

Ett möte med Lars Henriksson, medlem i Socialistiska partiet och fackligt aktiv metallarbetare, besöktes av många fackliga gräsrotsaktivister som diskuterade behovet av att pressa LO-ledningen att ta till mer militanta åtgärder än demonstrationer i kampen mot den borgerliga regeringen. Aktivister från många olika arbetarplatser berättade om lokala initiativ och krav på politisk strejk från åtskilliga arbetarmöten som hållits på klubbnivå. Sammantaget reflekterades mycket av den vrede och kampvilja som finns bland arbetare som de sanktionerade attackerna på facket och de arbetslösa från Reinfeldt, Borg, Littorin och kompani. Ett förslag från en sympatisör till Arbetarmakt om att skapa högre samordning för att sprida informationen om olika lokala initiativ, information som om den fick en spridning skulle kunna fungera som propaganda, välkomnades av mötet.

Avslutningsvis kan vi tillägga att REVOLUTION:s och Arbetarmakts bokbord var välbesökta. Många böcker, tidningar och pamfletter såldes och vi fick nya intresserade kontakter. På det hela taget kändes forumet som en mycket lyckad tillställning och som en tradition som vi alla bör bidra till att fortsätta hålla vid liv.

Gunnar Westin

Moore och Pinter om Irak

Det senaste numret av den amerikanske journalisten Michael Moores nyhetsbrev handlar om Irak. Moore ansluter sig till den växande skara som kräver att USA genast lämnar Irak, och kommer med en del intressanta uppgifter.

Den 27 november har USA ockuperat Irak längre än hela den tidsperiod landet var inblandat i andra världskriget. Moore påpekar att efter 1 347 dagar av amerikansk ockupation, samma antal dagar som det tog för amerikanska trupper att göra stora framsteg mot nazisterna, och, med Moores något förskönande och överdrivna ord, "befria hela Västeuropa", är en taxiresa mellan Bagdads flygplats och city så farlig att de 25 minuter resan tar kostar motsvarande 250 000 kronor. En bra illustration av säkerhetsläget i landet.

Moore citerar också en ny undersökning från Marylands universitet, som säger att 71 procent av alla irakier nu vill att USA lämnar landet, och att 61 procent stödjer militära angrepp på ockupationsstyrkorna. Moore säger som det är: "Japp, en bred majoritet av Iraks medborgare anser att våra soldater ska dödas och stympas. Så vad i helvete gör vi där? Snacka om att inte fatta vinken."

Men medan Moore kommer med mycket intressant fakta kring Irakkriget och Bushs totala misslyckande, är de alternativ han själv erbjuder mindre attraktiva. I sitt nyhetsbrev drar han den krassa slutsatsen att irakierna nog inte "ville bli befriade", och att det blodiga inbördeskriget är "sådant som händer", något ofrånkomligt. Dessutom har han varit en stark förespråkare för att stödja demokraterna i valen. Kommunisterna har en helt annan infallspunkt.

Visst vet vi, genom de studier socialistiska tänkare har gjort av mänsklighetens historia, att våldet är "barnmorska åt varje gammalt samhälle som går havande med ett nytt". Alla nya samhällssystem har fötts just i väpnad kamp mellan de konkurrerande klasserna. Men det innebär inte att vi är likgiltiga inför dessa strider, att vi står bredvid och rullar tummarna, som betraktare. Marxismen visar ju att människan, och då den revolutionära klassen – arbetarklassen – kan gripa in och själv forma historien, och marxister tar ställning för en klass, mot en annan. Irakkriget hade kunnat stoppas. Och nu, med USA:s ockupation, har Iraks massor verkligen rätt när de stödjer det breda, folkliga motståndet.

Oavsett vad media säger är det ockupationstrupperna och deras dödsskvadroner som är den klart största anledningen till våldet i Irak. Självklart förnekar vi inte att spänningar mellan religiösa grupper eller sektaristiskt våld förekommer. Men själva förutsättningen för att dessa problem ska lösas är ju att ockupationen, "befrielsen" som USA grymt nog kallar det, upphör, och att de irakiska massorna sedan tar samhället i sina egna händer. Gällande demokraterna finns det inget som i grunden skiljer deras inställning till Irak, eller till det kapitalistiska systemet, från republikanernas. Båda partier är partier för kapitalisterna och krigsherrarna, och saknar alla kopplingar till arbetarklassen. I USA förespråkar vi istället bygget av ett helt nytt, revolutionärt arbetarparti.

Iraks "befrielse" har ju som bekant uteblivit, förutom, som Moore satiriskt påpekar, för de irakier som blivit "permanent befriade" från livet; enligt en studie från Johns Hopkins universitet ligger den summan nu på 655 000 människor.

Det är alltså mer än en halv miljon människor.

Harold Pinter, som fick Nobelpriset i litteratur år 2005, är en skarp kritiker av ockupationen, och av USA-imperialismen i stort. I det tal han höll när han mottog Nobelpriset synliggjorde han exakt vad som ofta glöms bort; att bakom dessa siffror, som borgerlig media må kalla "terrorister", "islamister" eller som bara förblir än mer statistik i den växande listan över imperialistiska övergrepp och mord – bakom varje enskilt dödsfall – döljer sig en gigantisk tragedi. Dikten heter "Döden", och blir bara mer och mer aktuell:

Var hittades den döda kroppen?
Vem hittade den döda kroppen?
Var den döda kroppen död när den hittades?
Hur hittades den döda kroppen?

Vem var den döda kroppen?

Vem var far eller dotter eller bror
eller morbror eller syster eller mor eller son
till den döda och övergivna kroppen?

Var kroppen död när den övergavs?
Var kroppen övergiven?
Av vem hade den övergivits?

Var den döda kroppen naken eller resklädd?

Vad fick er att dödförklara den döda kroppen?
Har ni dödförklarat den döda kroppen?
Hur väl kände ni den döda kroppen?
Hur visste ni att den döda kroppen var död?

Tvättade ni den döda kroppen
Slöt ni båda ögonen på den
Begravde ni kroppen
Lämnade ni den övergiven
Kysste ni den döda kroppen”

Not: Hela Pinters tal återfinns på:
http://nobelprize.org/nobel_prizes/literature/laureates/2005/pinter-lecture-s.html,
och Michael Moores hemsida finns på:
<http://www.michaelmoore.com>.

SW